

den danske Befolkning at se, hvor lemfældigt, hvor uforsvarlig lemfældigt denne Lov føres ud i Livet. Vi var i sin Tid 4, en fra hvert Parti, som tillod os at anmode Justitsministeren om en Konference, og jeg mindes den med Glæde. Den højtærede Justitsminister var overmaade forstaaende overfor vore Ønsker og lovede — et Løfte, jeg ingenlunde tvivler om er holdt — at tilkendegive Dommerne, at de skulde holde sig lidt nærmere til Lovens Bestemmelser end hidtil, men det har ikke hjulpet ret meget.

Vi har set oprørende Eksempler paa, hvad der er foregaet, jeg skal nævne et — en Kædehandel er det kaldet, — en gammel Hest, som blev solgt til Slagtning, fordi Ejeren mente den det godt, den var udtjent, udslidt, den maatte ikke bruges af andre. Men vedkommende Slubbet, der købte den, solgte den videre til Brug, og først en Tid efter blev det oplyst, at den var solgt til Brug. Vedkommende faar en Bøde, saa vidt jeg ved — jeg har ikke kunnet faa det oplyst —, paa 100 Kr. Naa, men det er ligegyldigt, det er et fuldstændigt Bedrageri, som er foregaet. Vedkommende burde have haft Straf som Bedrager og saa et Tillæg, fordi han har været Dyrplager. Men jeg spørger: Hvilken Sikkerhed har mange af os, som ikke er rigtig forsigtige — hvilken Sikkerhed har vi for, at en Hest ikke gaar over i Brug igen? Jeg vil sige fra dette Sted, hvor der er saa mange, der kan høre det og maaske ogsaa vil gøre mig den Glæde at handle derefter, at man kan indbrænde Hoven paa en Hest, man sælger til Slagtning, og forlange Hoven igen 2—3—4 Dage efter og, naar man ikke faar den, gøre Ophævelser. Men hvor mange gør det? Hvor mange har ogsaa et Brændejern? Men lad saa være, man kan godt sikre sig, om man vil. Men her er et eklatant Eksempel baade paa Bedrageri og paa skændigt Dyrplageri. Naar man har slidt paa sit Dyr og ønsker det det vel og under det den Fred og Hvile, som kun Døden kan give, skal ens Ønske efterkommes, og saa skal man ikke være udsat for den Slags Ting.

Et andet Tilfælde. Det var muligvis en af disse ny opkomne Rigmænd — jeg ved det ikke —, som kom kørende fra Skoven. Af Forfængelighed, fordi han vilde køre udenom en anden, kørte han i rasende Fart, og hvad var Resultatet? Lige ved Grænsen af Byen styrtede Dyret om og var død. Der staar i Lovens § 1: „Den, som mishandler Dyr eller ved Over-

anstrengelse, Vanrøgt eller paa anden Maade behandler Dyr uforsvarligt, straffes med Bøde fra 20 til 4 000 Kr. eller Fængsel.“ Denne Barbar fik 400 Kr. i Bøde. Maa jeg spørge, hvad skal man gøre ved et uskyldigt og værgeløst Dyr for at komme op paa de 4 000 Kr.s Bøde? Kan man mere end mishandle Dyret, saa det afgaar ved Døden?

Et tredje Tilfælde — Hr. Gamborg smiler, ja, han har ingen Forstaaelse af noget som helst, hvor det drejer sig om at have med Dyr at gøre.

Formanden: Det ærede Medlem bedes bruge Benævnelsen: Det 23de Medlem for Hovedstaden.

Sporon-Fiedler: Undskyld, det skal jeg aldrig glemme, det 23de Medlems Nummer har nu indbrændt sig saa dybt i min Bevidsthed, at jeg aldrig skal gøre mig skyldig i den Fejl at kalde ham Gamborg. Et tredje Tilfælde drejer sig om en Mand i Jylland, der skal ned i en Mergelgrav og hente et Læs Mergel, som efter Sigende vejer 4 000 Pund. En af Hestene, han har for, er en 3-Aars Plag. Det er Dyrene umuligt at trække dette Læs op, og 3-Aars Plagen viser Modvillie. Han pisker den, men kan ikke faa den til at trække. Det er over dens Evne. Saa tager han et Knippe Halm, lægger ind under den og stikker Ild i Halmen og dette ulykkelige Dyr, som ikke bliver stærkere af den Grund, kan ikke frigøre sig, vikler det ene Ben ind i Skaglerne og ender saa med, efter at have revet baade Hud og Kød af, at falde omkuld. Manden kan ikke komme Dyret til Hjælp, fordi Halmen ligger og brænder, saa han maa vente ganske roligt, til den er brændt ud. Denne Forbryder faar 600 Kr. i Bøde. Jeg siger igen: Hvad skal man egentlig gøre i dette Land for at komme op paa Fængselsstraf eller paa 4 000 Kr.s Bøde? Jeg kan ikke tænke mig noget frygteligere end disse to Eksempler, jeg her har nævnt.

Efter at jeg havde erfaret dette Tilfælde, gik jeg til Justitsministeren, og den højtærede Justitsminister lovede — jeg maa for Resten ikke glemme at sige at det var efter Samraad med det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) —, altsaa den højtærede Justitsminister lovede mig, at Sagen skulde blive appelleret. Jeg har for nylig forhørt mig i Justitsministeriet og faaet at vide, at der er sket Henvendelse under 15. September